

COMMISSIE VOOR VERZEKERINGEN

COMMISSION DES ASSURANCES

Brussel, 24 januari 2011

Bruxelles, le 24 janvier 2011

DOC C/2010/5

DOC C/2010/5

ADVIES

AVIS

over de verjaring in verzekeringen ten aanzien van minderjarigen

sur la prescription contre les mineurs dans le domaine de l'assurance

Naar aanleiding van het arrest van 7 juli 2009 van het Europees Hof van de Rechten van de Mens in de zaak Stagno tegen België, heeft de Minister van Financiën aan de Commissie gevraagd een advies te verstrekken over de mogelijkheden voor de Belgische Staat om gevolg te geven aan de bezorgdheden die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geuit in dit arrest.

Suite à l'arrêt rendu le 7 juillet 2009 par la Cour européenne des droits de l'homme (ci-après « CEDH ») dans l'affaire Stagno c. Belgique, le ministre des Finances a demandé à la Commission des assurances de rendre un avis sur les possibilités dont dispose l'État belge pour donner suite aux préoccupations exprimées par la Cour dans cet arrêt.

Het Europees Hof van de Rechten van de Mens heeft in voormeld arrest geoordeeld dat de bepaling in het verzekeringsrecht die stelt dat de verjaring loopt tegen minderjarigen, in specifieke omstandigheden op disproportionele wijze de toegang tot een rechter kan beperken en bijgevolg artikel 6, § 1 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens kan schenden. De zaak betrof een levensverzekering waarvan de minderjarige kinderen van de verzekerde de begunstigen waren. Na het overlijden van de verzekerde, betaalde de verzekeraar de gelden uit aan de weduwe, die in haar hoedanigheid van voogdes van de kinderen, voor hun rekening de gelden ontving. De bedragen werden gestort op een spaarrekening, geopend op naam van ieder kind, maar werden door de moeder binnen het jaar afgehaald. Na hun meerderjarigheid vorderden de kinderen het kapitaal, ondermeer van de verzekeraar, doch hun vordering werd afgewezen wegens verjaring.

La Cour y a estimé que la disposition de droit des assurances qui stipule que la prescription court contre les mineurs peut, dans des circonstances spécifiques, limiter de manière disproportionnelle le droit d'accès à un tribunal et dès lors violer l'article 6, paragraphe 1, de la Convention européenne des droits de l'homme. L'affaire concernait une assurance vie dont les enfants mineurs de l'assuré étaient bénéficiaires. Après le décès de l'assuré, l'assureur a versé les prestations d'assurance à la veuve, pour compte de ses enfants mineurs, en qualité de tutrice des enfants. Les montants ont été déposés sur un compte d'épargne, ouvert au nom de chacun de ses enfants. La mère les a retirés en moins d'un an. À leur majorité, les enfants ont réclamé le paiement du capital entre autres à l'assureur, mais leur demande a été rejetée au motif qu'il y avait prescription.

In casu betrof het de regel vervat in artikel 32 van de wet van 11 juni 1874 betreffende de verzekeringen (hierna "Verzekeringswet 1874"). Dit artikel 32 bepaalt dat elke rechtsvordering die uit een verzekeringspolis ontstaat, verjaart door verloop van drie jaren, te rekenen van de gebeurtenis waarop ze gegrond is. Dit artikel houdt niet expliciet een regeling in over de schorsing van de verjaring ten aanzien van minderjarigen, maar algemeen wordt aangenomen dat uit de geest van deze bepaling

En l'espèce, l'arrêt vise la règle contenue dans l'article 32 de la loi du 11 juin 1874 sur les assurances (ci-après : « la loi de 1874 sur les assurances »). Aux termes de cet article, toute action dérivant d'une police d'assurance est prescrite après trois ans, à compter de l'événement qui y donne ouverture. Cet article ne règle donc pas explicitement la suspension de la prescription contre les mineurs, mais l'on admet généralement que, selon l'esprit de l'article, la prescription ne doit pas être suspendue

blijkt dat de verjaring niet dient geschorst te worden ten aanzien van minderjarigen. Aldus wordt toepassing gemaakt van de gemeenrechtelijke regeling in artikel 2278 B.W. die stelt dat in afwijking van de regeling in artikel 2252 B.W. de verjaring wel loopt ten aanzien van minderjarigen en onbekwaamverklaarden in geval van bijzondere wettelijke bepalingen. In deze bijzondere wettelijke bepalingen hoeft niet uitdrukkelijk gestipuleerd te zijn dat de verjaring loopt tegen de minderjarigen of onbekwaamverklaarden, het volstaat dat de wil van de wetgever om af te wijken van de regel van artikel 2252 B.W., blijkt uit het voorwerp of het doel van de wet die de bijzondere verjaring instelt (Overweging 29 arrest EVRM; o.a. G. Jocu , "EVRM beschermt minderjarigen tegen verjaring", (noot onder EVRM 7 juli 2009), *De Verz. Bull. Ass.* 2010, 37 met verwijzing naar Cass. 2 april 1961 en H. De Page; B. Dubuisson, "la prescription des actions dérivant du contrat d'assurance devant la cour européenne des droits de l'homme", *JLMB* 200, 687-690).

Artikel 35,   1 van de wet van 25 juni 1992 op de landverzekeringsovereenkomst (hierna "WLVO") bepaalt uitdrukkelijk dat de verjaring loopt tegen minderjarigen, onbekwaamverklaarden en andere onbekwamen, met evenwel de uitzondering van de rechtstreekse vordering tegen de BA verzekeraar die niet loopt tegen minderjarigen, onbekwaamverklaarden en andere onbekwamen

De Commissie heeft een bespreking gevoerd over de vraag of de huidige regeling in de artikelen 32 Verzekeringwet en 35,   1 WLVO dient gewijzigd te worden.

-◆-

1. BESPREKING VAN DE PROBLEMATIEK VAN DE VERJARING TEN AANZIEN VAN MINDERJARIGEN

A. Verjaring

De Commissie heeft zich vooreerst gebogen over de problematiek van de schorsing van de verjaring tegen minderjarigen.

Volgens de vertegenwoordigers van de verbruikers wijst de beslissing in het arrest Stagno op de principes van de hiërarchie van de rechtsregels en op de voorrang van fundamentele rechten van de mens.

Deze vertegenwoordigers zijn van oordeel dat de wetgever van 1874 bij het redigeren van artikel 32 vooral de belangen van de verzekeringsondernemingen voor ogen had, en dat het niet zeker is dat daarbij belangen van

contre les mineurs. Ce faisant, l'on applique le régime de droit commun défini à l'article 2278 du Code civil, selon lequel, par dérogation à l'article 2252 du Code civil, la prescription court contre les mineurs et les interdits en cas de dispositions légales particulières. Celles-ci ne doivent pas stipuler expressément que la prescription court contre les mineurs ou les interdits : il suffit que la volonté du législateur de déroger à la règle énoncée par l'article 2252 du Code civil résulte de l'objet ou du but de la loi établissant une prescription particulière (considérant 29 de l'arrêt de la CEDH ; G. Jocu , « EVRM beschermt minderjarigen tegen verjaring », note sous CEDH 7 juillet 2009, *De Verz./Bull. Ass.* 2010, 37, renvois à Cass. 21 avril 1961 et H. De Page ; B. Dubuisson, « La prescription des actions dérivant du contrat d'assurance devant la cour européenne des droits de l'homme », *JLMB* 200, 687-690).

L'article 35,   1er, de la loi du 25 juin 1992 sur le contrat d'assurance terrestre (ci-après la « LCAT ») stipule explicitement que la prescription court contre les mineurs, les interdits et autres incapables, sauf en ce qui concerne l'action directe contre l'assureur RC, laquelle ne court pas contre les mineurs, les interdits et autres incapables.

La Commission a étudié la nécessité de modifier le régime défini à l'article 32 de la loi de 1874 sur les assurances et à l'article 35,   1er, de la LCAT.

-◆-

1. DISCUSSION DE LA PROBLEMATIQUE DE LA PRESCRIPTION CONTRE LES MINEURS

A. De la prescription

La Commission s'est tout d'abord penchée sur la problématique de la suspension de la prescription contre les mineurs.

Selon les représentants des consommateurs, l'arrêt Stagno rappelle les principes et la hiérarchie des règles de droit, et la primauté du droit commun et des droits fondamentaux.

Ces représentants sont d'avis que le législateur de 1874 a, lors de la rédaction de l'article 32, privilégié les intérêts des entreprises d'assurances et qu'il n'est pas certain qu'il ait également pris en considération les intérêts des

de verbruikers in overweging zijn genomen. Zij hebben dezelfde bemerkingen bij artikel 35, § 1 WLVO. Zij leiden uit het arrest af dat de lopende verjaring niet kan tegengesteld worden aan een minderjarige en dat bijgevolg de gemeenrechtelijke regel van artikel 2252 B.W. ook in verzekeringen moet toegepast worden.

Met betrekking tot artikel 35, § 1 WLVO wijzen deze vertegenwoordigers op een schending van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel aangezien er voor minderjarigen, wat de verjaring betreft, een verschillende regeling is voor enerzijds de vordering voortvloeiend uit een verzekeringsovereenkomst en anderzijds de rechtstreekse vordering van de benadeelde minderjarige.

De vertegenwoordigers van de verzekeringsondernemingen zijn van oordeel dat heel specifieke omstandigheden aan de basis liggen van het arrest Stagno die bovendien eerder een probleem van ouderlijk gezag aan het licht brachten dan een probleem van verzekeringsrecht.

De Commissie is van oordeel dat de problematiek van de verjaring in verzekeringen ten aanzien van minderjarigen ruimer is dan de feitelijke gegevens van het arrest Stagno. Deze problematiek dient ook in deze ruimere context onderzocht te worden. Door de veroordeling is een tussenkomst van de Belgische wetgever nodig. Indien de wetgeving niet gewijzigd wordt, is het niet uitgesloten dat het EHRM in een nieuwe procedure opnieuw besluit dat de toepassing van de regel dat de verjaring van vorderingen voortvloeiende uit een verzekeringsovereenkomst, loopt tegen minderjarigen, tot een ontoelaatbare beperking leidt van het recht van toegang tot de rechter. In dat geval kan de Belgische Staat opnieuw aansprakelijk gesteld worden door het EHRM wegens inbreuk op artikel 6 EVRM en veroordeeld worden tot schadevergoeding.

Het Burgerlijk Wetboek bepaalt in artikel 2252 dat de verjaring niet loopt tegenover minderjarigen en onbekwaamverklaarden, behoudens strikt bij wet bepaalde gevallen.

Voor de rechtsvorderingen voortvloeiend uit een verzekeringsovereenkomst wordt, overeenkomstig artikel 2278 B.W., aangenomen dat artikel 32 Verzekeringwet 1874 hierop een uitzondering voorziet. Artikel 35, § 1 WLVO bepaalt uitdrukkelijk dat de verjaring loopt tegen minderjarigen. De vraag rijst of deze uitzondering wel gerechtvaardigd is. Als reden wordt gesteld dat voor de vorderingen voortvloeiend uit een verzekeringsovereenkomst geopteerd is voor kortere verjaringstermijnen en voor een beperkte schorsing van deze termijnen, om te vermijden dat de vorderingen worden ingesteld op een ogenblik dat bewijzen en verificatiemiddelen verloren zijn

consommateurs. Ces représentants portent le même jugement sur l'article 35, § 1er, de la LCAT. Ils déduisent de l'arrêt que la prescription en cours ne peut être opposée à un mineur et que, par conséquent, la règle de droit commun énoncée à l'article 2252 du Code civil doit également s'appliquer dans le domaine de l'assurance.

Ces représentants estiment en outre que l'article 35, § 1er, de la LCAT viole le principe constitutionnel d'égalité dès lors qu'en matière de prescription, il établit, pour les mineurs, une différence entre, d'une part, l'action dérivant d'un contrat d'assurance et, d'autre part, l'action directe de la personne lésée mineure.

Les représentants des entreprises d'assurances estiment que les circonstances à l'origine de l'arrêt Stagno sont très spécifiques et mettent plus en lumière un problème d'autorité parentale que de droit de l'assurance.

La Commission est d'avis que la problématique de la prescription contre les mineurs dans le domaine de l'assurance dépasse largement les données factuelles de l'arrêt Stagno et qu'il y a donc lieu de l'étudier dans un contexte plus large. L'arrêt rend nécessaire une intervention du législateur belge. Si la législation reste en l'état, il n'est pas exclu que la CEDH juge à nouveau, à l'avenir, que l'application de la règle qui veut que la prescription des actions dérivant d'un contrat d'assurance court contre les mineurs entraîne une limitation inadmissible du droit d'accès à un tribunal. Dans ce cas, l'État belge pourrait à nouveau être tenu responsable d'une violation de l'article 6 de la Convention européenne des droits de l'homme et condamné à indemniser le requérant.

Le Code civil prévoit, en son article 2252, que la prescription ne court pas contre les mineurs et les interdits, à l'exception stricte des cas déterminés par la loi.

Pour les actions dérivant d'un contrat d'assurance, il est, conformément à l'article 2278 du Code civil, accepté que l'article 32 de la loi de 1874 sur les assurances prévoit une exception à la règle de droit commun. L'article 35, § 1er, de la LCAT, quant à lui, stipule expressément que la prescription court contre les mineurs. Se pose la question de savoir si cette exception est bien justifiée. La doctrine belge précise que, pour les actions dérivant d'un contrat d'assurance, le législateur a opté pour des délais de prescription brefs et une limitation de la suspension de ces délais, afin d'éviter que des actions soient intentées après que les preuves et moyens de vérification ont disparu

gegaan (overweging 16 arrest Stagno, G. Jocqué, I.c., 37).

In het huidige recht bestaan er evenwel ook uitzonderingen op de regel van de korte (driejarige) verjaring die ook loopt tegen minderjarigen:

- Artikel 35, § 1, laatste zinsdeel, WLVO bepaalt dat de verjaring van de vordering die voortvloeit uit het eigen recht dat de benadeelde heeft krachtens artikel 86 WLVO, niet loopt tegen minderjarigen, onbekwaamverklaarden en andere onbekwamen. Wanneer in aansprakelijkheidsverzekeringdossiers minderjarigen betrokken zijn, blijven deze dossiers dus wel gedurende lange tijd openstaan.
- De wetgever voorziet dat in bepaalde omstandigheden de aanvangsdatum van de verjaring later in de tijd plaatsvindt. Zo begint de verjaringstermijn voor de vordering van de van begunstigde van een persoonsverzekering pas te lopen vanaf de dag waarop de begunstigde tegelijk kennis heeft van het bestaan van de overeenkomst, van zijn hoedanigheid van begunstigde en van het voorval dat de verzekeringsprestatie opeisbaar doet worden (artikel 34, § 1, laatstelid WLVO).
- Artikel 35, § 2 bepaalt dat de verjaring niet loopt tegen de verzekerde, begunstigde of benadeelde die door overmacht in de onmogelijkheid is om binnen de voorgeschreven termijn op te treden.
- Artikel 34, § 1, lid 1 WLVO bepaalt een verjaringstermijn van 30 jaar voor de rechtsvordering betreffende de reserve van de levensverzekering;
- In aansprakelijkheidsverzekeringen kan de verzekerde een vordering instellen tegen zijn BA-verzekeraar tot drie jaar vanaf het instellen van de rechtsvordering van de benadeelde tegen de verzekerde. De verjaringstermijn van de aansprakelijkheidsvordering van de benadeelde tegen de verzekerde kan 20 jaar bedragen (artikel 2262bis B.W.).

Deze wettelijke uitzonderingen tonen aan dat het argument dat vorderingen moeten ingesteld worden op een ogenblik dat bewijzen en verificatiemiddelen nog voorhanden zijn, niet altijd doorweegt en dat de verzekeringsondernemingen ook onder de huidige wetgeving in hun beheer moeten rekening houden met gevallen waarin sommige dossiers gedurende lange tijd open blijven staan.

(considérant 16 de l'arrêt Stagno ; G. Jocqué, *op. cit.*, 37).

Cependant, la législation actuelle prévoit également un certain nombre d'exceptions à la règle de la prescription brève (triennale), courant aussi contre les mineurs :

- l'article 35, § 1er, *in fine*, de la LCAT, dispose que la prescription de l'action qui découle du droit propre que la personne lésée possède en vertu de l'article 86 de la LCAT ne court pas contre les mineurs, les interdits et autres incapables. Dans l'état actuel de la législation, les dossiers d'assurance de la responsabilité impliquant des mineurs restent donc bien ouverts longtemps ;
- le législateur prévoit qu'en certaines circonstances, le point de départ du délai de prescription soit postposée. Ainsi, le délai de prescription de l'action du bénéficiaire d'une assurance de personnes ne commence à courir qu'à partir du jour où ce bénéficiaire a connaissance à la fois de l'existence du contrat, de sa qualité de bénéficiaire et de la survenance de l'événement duquel dépend l'exigibilité de la prestation d'assurance (article 34, § 1er, dernier alinéa, de la LCAT) ;
- l'article 35, § 2, de la LCAT dispose que la prescription ne court pas contre l'assuré, le bénéficiaire ou la personne lésée qui se trouve par force majeure dans l'impossibilité d'agir dans les délais prescrits ;
- l'article 34, § 1er, alinéa 1er, de la LCAT prévoit un délai de prescription de 30 ans en ce qui concerne l'action relative à la réserve formée en assurance sur la vie;
- en matière d'assurance de la responsabilité, l'assuré peut intenter une action contre son assureur RC jusqu'à trois ans suivant la demande en justice de la personne lésée contre l'assuré. Le délai de prescription de l'action en responsabilité de la personne lésée contre l'assuré peut s'élever à 20 ans (article 2262bis du Code civil).

Ces exceptions légales montrent que l'argument selon lequel les actions doivent être intentées lorsque les preuves et moyens de vérification sont encore disponibles n'est pas toujours pertinent et que les entreprises d'assurances doivent, en vertu de la législation actuelle déjà, tenir compte, dans leur gestion, des cas où certains dossiers restent ouverts longtemps.

B. Bescherming van de gelden die toekomen aan minderjarigen

De Commissie heeft zich voorts beraden over de maatregelen die kunnen worden genomen ter bescherming van de gelden die toekomen aan de minderjarigen. In de zaak Stagno had de moeder binnen het jaar de rekeningen leeggehaald die geopend waren op naam van de kinderen en waarop ze het geld dat de verzekeraar uitbetaald had, gestort had.

De Commissie wijst er op dat dergelijke situaties kunnen vermeden worden indien de verzekeraar de bedragen die toekomen aan de begunstigde minderjarigen stort op een tot aan de meerderjarigheid geblokkeerde rekening.

Inspiratie voor een dergelijke regeling kan gevonden worden in de bestaande regelingen in het Burgerlijk Wetboek. Zo bepaalt artikel 408 B.W. dat de effecten aan toonder en andere waardepapieren die toebehoren aan de minderjarige of toekomen in de loop van de voogdij moeten gedeponereerd worden op een rekening op zijn naam. Artikel 379 B.W. regelt dat geldsommen die toekomen aan een minderjarige moeten gestort worden op een rekening op zijn naam. Dit gebeurt bij schadeverzekeringen waarbij de vergoeding bij vonnis wordt toegekend aan een minderjarige. Inzake nalatenschappen bepaalt artikel 776 B.W. dat de fondsen en waarden die toebehoren aan minderjarigen en onbekwaamverklaarden, geplaatst moeten worden op een rekening geopend op hun naam en onbeschikbaar gemaakt moeten worden tot de meerderjarigheid of tot de opheffing van de onbekwaamverklaring.

-◆-

2. VOORSTEL VAN DE COMMISSIE

De verschillende delegaties van de Commissie zijn het erover eens dat zowel de belangen van de verzekeraar als de belangen van de minderjarigen, onbekwamen en onbekwaamverklaarden dienen in acht genomen te worden.

De Commissie stelt een tweeledige wijziging van de wetgeving voor, zowel voor minderjarigen als voor onbekwamen en onbekwaamverklaarden.

Vooreerst wordt voorgesteld de uitzondering op de gemeenrechtelijke regel van artikel 2252 B.W. op te heffen en in verzekeringen dus ook de gemeenrechtelijke regel algemeen toe te passen. Formeel is het aangewezen artikel 35, § 1 WLVO en artikel 32 Verzekeringwet te wijzigen en daarin uitdrukkelijk te bepalen dat de verjaring niet loopt ten aanzien van minderjarigen,

B. Protection des fonds revenant à des mineurs

La Commission a ensuite délibéré sur les mesures susceptibles de protéger les fonds qui reviennent à des mineurs. Dans l'affaire Stagno, la mère avait, en moins d'un an, vidé les comptes, ouverts au nom des enfants, sur lesquels elle avait versé le capital reçu de l'assureur.

La Commission observe que ce type de situation pourrait être évité si les assureurs versaient les montants revenant à des bénéficiaires mineurs sur un compte bloqué jusqu'à leur majorité.

Un tel régime pourrait s'inspirer des règles existantes énoncées par le Code civil. L'article 408 du Code civil dispose ainsi que les titres au porteur et autres valeurs mobilières appartenant au mineur ou qui lui sont acquises durant la tutelle doivent être déposés sur un compte ouvert en son nom. L'article 379 du Code civil stipule que les sommes revenant à un mineur doivent être placées sur un compte ouvert à son nom. Cette règle est notamment appliquée en assurance non vie lorsque l'indemnité est attribuée par jugement à un mineur. Enfin, l'article 776 du Code civil prévoit qu'en cas de succession, les fonds et valeurs revenant aux mineurs et aux interdits sont placés sur un compte à leur nom, frappé d'indisponibilité jusqu'à la majorité ou la mainlevée de la mesure d'incapacité.

-◆-

2. PROPOSITION DE LA COMMISSION

Les différentes délégations au sein de la Commission s'accordent sur la nécessité de prendre en considération aussi bien les intérêts de l'assureur que ceux des mineurs, incapables et interdits.

La Commission propose une double modification de la législation, qui s'appliquerait tant aux mineurs qu'aux incapables et interdits.

Premièrement, la Commission propose de supprimer l'exception au droit commun énoncée à l'article 2252 du Code civil et, donc, d'appliquer la règle de droit commun dans le domaine de l'assurance. Sur le plan formel, la Commission recommande de modifier l'article 35, § 1er, de la LCAT et l'article 32 de la loi de 1874 sur les assurances et de stipuler dans ces deux articles que la prescription ne

onbekwaamverklaarden en andere onbekwamen.

Vervolgens zou ter bescherming van de minderjarigen en onbekwaamverklaarden een specifieke regeling moeten worden voorzien die bepaalt dat alle bedragen die op grond van een verzekeringsovereenkomst aan minderjarigen/onbekwamen moeten betaald worden, gestort worden op een geblokkeerde rekening. Dit zou gelden zowel voor de persoonsverzekeringen als voor de schadeverzekeringen.

Voor de vertegenwoordigers van de verzekeringsondernemingen is deze regeling van het storten van de gelden op een geblokkeerde rekening een *conditio sine qua non* opdat zij akkoord zouden gaan met voornoemde wijziging van artikel 35, § 1 WLVO en artikel 32 Verzekeringwet.

Deze vertegenwoordigers verduidelijken dat op die manier de bestaande (korte) verjaringstermijnen kunnen behouden blijven en dat zulke betaling op een geblokkeerde rekening van kapitalen bestemd voor minderjarigen of onbekwamen een oplossing zal bieden voor de meeste gevallen. De gewijzigde verjaringstermijn zal slechts van belang zijn in een beperkt aantal gevallen waar de vertegenwoordigers van minderjarigen of onbekwamen onzorgvuldig zijn en de kapitalen te laat opeisen.

Voor de uitwerking van de modaliteiten van de regeling van het storten van de gelden op een geblokkeerde rekening verwijst de Commissie naar specialisten inzake personen- en familierecht, aangezien het een materie betreft waarvoor de Commissie niet bevoegd is. De nieuwe regeling kan in het Burgerlijk Wetboek opgenomen worden, of in de WLVO.

De Commissie wijst wel op een aantal bekommernissen waaraan aandacht dient besteed te worden. Zo zou er moeten bepaald worden op welke manier een minderjarige of onbekwame die het geld nodig heeft vooraleer hij meerderjarig is, kan beschikken over het geld. Deze problematiek geldt a fortiori voor onbekwamen en onbekwaamverklaarden die levenslang in de situatie van onbekwaamheid kunnen blijven. Er zou hiervoor een oplossing kunnen gezocht worden in bestaande regelingen in het personen- en familierecht waarbij de vrederechter bevoegd is om bepaalde daden te stellen in het belang van de minderjarige/ onbekwame. Het zou in die optiek aangewezen zijn dat de vrederechter op de hoogte gebracht zou worden van het feit dat een som gestort is op een geblokkeerde rekening.

court pas contre les mineurs, les interdits et autres incapables.

Deuxièmement, un régime spécifique de protection des mineurs et des interdits devrait être adopté, qui prévoirait que tous les montants qui doivent être payés à un mineur/incapable en vertu d'un contrat d'assurance le soient sur un compte bloqué. Ce régime s'appliquerait tant en assurance de personnes qu'en assurance de dommages.

Pour les représentants des entreprises d'assurances, l'adoption d'un tel régime de versement des fonds sur un compte bloqué est une condition sine qua non pour accepter la modification précitée de l'article 35, § 1er, de la LCAT et de l'article 32 de la loi de 1874 sur les assurances.

Ces représentants s'en expliquent comme suit : le fait de payer des capitaux destinés à des mineurs ou incapables sur un compte bloqué permettrait de maintenir les délais de prescription (courts) actuels tout en apportant une solution dans la plupart des cas. La modification du délai de prescription n'aurait une incidence que dans un nombre limité de cas, où les représentants des mineurs ou interdits font preuve de négligence et réclament les capitaux trop tard.

Pour la définition des modalités du régime de versement des fonds sur un compte bloqué, la Commission renvoie aux spécialistes du droit des personnes et de la famille, puisque la Commission n'est pas compétente en la matière. Les nouvelles règles pourraient être insérées dans le Code civil ou la LCAT.

La Commission attire également l'attention sur certaines préoccupations à prendre en considération. Il faudrait préciser de quelle manière un mineur ou un incapable qui aurait besoin de l'argent avant sa majorité pourrait en disposer. Cette question se pose a fortiori pour les incapables et interdits susceptibles de conserver toute leur vie le statut juridique d'incapable. La solution à ce problème pourrait s'inspirer des régimes existant en droit des personnes et de la famille, où le juge de paix est compétent pour poser certains actes dans l'intérêt du mineur/incapable. Dans cette optique, il serait indiqué que le juge de paix soit informé du versement d'une somme sur un compte bloqué.

-◆-

-◆-

3. CONCLUSIES

De Commissie is het erover eens dat het aangewezen is om in het verzekeringsrecht geen uitzonderingen te voorzien op de gemeenrechtelijke regel dat de verjaring niet loopt tegen minderjarigen en onbekwaamverklaarden. Zij stelt voor om artikel 35, § 1 WLVO en artikel 32 Verzekeringswet te wijzigen en te bepalen dat de verjaring niet loopt ten aanzien van minderjarigen, onbekwaamverklaarden en andere onbekwamen. Daarnaast is de Commissie van oordeel dat de bescherming van de minderjarigen, onbekwaamverklaarden en andere onbekwamen moet worden gewaarborgd door een specifieke regeling die bepaalt dat bedragen die op grond van een verzekeringsovereenkomst aan minderjarigen, onbekwaamverklaarden en andere onbekwamen moeten betaald worden, gestort worden op een geblokkeerde rekening. Voor de vertegenwoordigers van de verzekeraars is deze regeling van het storten van de gelden op een geblokkeerde rekening een conditio sine qua non voor hun akkoord met voornoemde wijziging van artikel 35, § 1 WLVO en artikel 32 Verzekeringswet.

-♦-

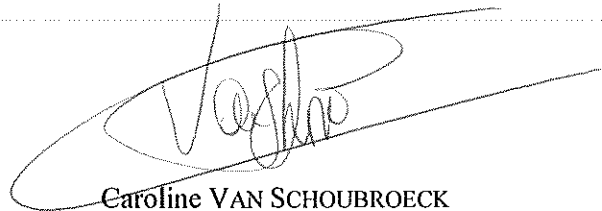
De Voorzitster,

3. CONCLUSIONS

La Commission s'accorde sur l'opportunité de ne pas prévoir, en droit des assurances, d'exception à la règle de droit commun qui veut que la prescription ne court pas contre les mineurs et les interdits. La Commission propose de modifier l'article 35, § 1er, de la LCAT et l'article 32 de la loi de 1874 sur les assurances et de stipuler dans ces deux articles que la prescription ne court pas contre les mineurs, les interdits et autres incapables. De plus, la Commission est d'avis que la protection des mineurs, des incapables et des interdits doit être garantie par un régime spécifique prévoyant que les montants qui doivent être payés aux mineurs, aux interdits et aux autres incapables en vertu d'un contrat d'assurance doivent l'être sur un compte bloqué. Pour les représentants des entreprises d'assurances, l'adoption d'un tel régime de versement des fonds sur un compte bloqué est une condition sine qua non pour accepter la modification précitée de l'article 35, § 1er, de la LCAT et de l'article 32 de la loi de 1874 sur les assurances.

-♦-

La Présidente,

Caroline VAN SCHOUBROECK